

Arrest

nr. 206 265 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraakse staatsburger en een soennitische moslim van Arabische afkomst. Uw vader is soenniet en uw moeder is sjiïet. U bent geboren in Bagdad in 1991 en woonde in een overwegend soennitische wijk van de stad tot 2007.

In dat jaar begaf uw vader zich naar de sjiitische wijk Abu Chir in Al Dora naar aanleiding van de rouwgelegenheid voor een neef die omkwam bij een zelfmoordaanslag. Als gevolg van dat bezoek van uw vader aan de sjiitische wijk werd uw broer twee dagen later voor jullie huis doodgeschoten. Daarom besloten jullie te verhuizen naar de sjiitische Abu Chir-wijk, waar u bleef wonen tot aan uw vertrek uit Irak. Jullie voormalige huis in de soennitische wijk werd in beslag genomen door Al Qaeda en vervolgens tot ontploffing gebracht.

Na uw middelbare school begon u scheikunde te studeren aan de universiteit van Al Mustansiriyah in Bagdad. Daarnaast had u samen met een vennoot een kledingwinkel voor mannen.

In 2014 ging u voor twee maanden naar Georgië om aan de algemene verslechterde veiligheidssituatie van het land te ontsnappen. Hierna keerde u terug naar Bagdad.

Op 5 februari 2015 bevond u zich samen met twee vrienden in de nabijheid van de Al Rahman-moskee. Rond 23u30 of middernacht zagen jullie plots twee auto's stoppen voor de moskee. Uit de koffers van de auto's werden twee mannen gehaald die vervolgens met dwang de moskee werden binnengeleid. Jullie vluchtten snel weg naar het huis van één van uw twee vrienden waar u tot de volgende dag verbleef. Aangezien de soennitische Al Rahmanmoskee een tijd tevoren in handen was gekomen van sjiieten, vermoedde u dat jullie getuige waren geweest van illegale activiteiten van sjiitische milities.

De volgende dag belde u de antiterreurdienst op en vertelde u wat u gezien had. Men wees u er met dreigende toon op dat u juridisch verantwoordelijk zou worden gesteld voor uw melding, waardoor u schrik kreeg en de conversatie afbrak nog voor u uw naam had vermeld. Uit voorzorg vernietigde u uw sim-kaart en bleef u bij uw neef A.(...) overnachten. Nog dezelfde dag van uw melding, op 6 februari 2015, vond er bij de Al Rahmanmoskee een inval van de ordediensten plaats waarbij de twee ontvoerde personen werden bevrijd en een grote hoeveelheid wapens en explosieven werden gevonden en in beslaggenomen.

Op 9 februari 2015 keerde u terug naar huis. Uw buurman Mustafa die gekend is voor zijn sympathieën voor de sjiitische milities Asa'ib ahl Al Haq en Kataib Hezbollah keek u vreemd aan. 's Avonds ging u naar een vriend en wilde u vervolgens huiswaarts keren. Nog voor u uw huis kon bereiken werd u echter tegengehouden door twee mannen in een witte auto die u dwongen in te stappen en die u meenamen naar een onafgewerkt huis dat verderop gelegen was. In de auto hadden de twee personen voortdurend whisky gedronken. Uw belagers bonden uw handen vast en sloegen u. Eenmaal in het huis wilde men van u weten wie u had verteld over wat er zich bij de moskee had afgespeeld. Op een bepaald moment vernamen uw ontvoerders telefonisch dat er een controlepost was op amper 200 meter van het huis, waardoor ze besloten om nog niet te schieten: het schot zou immers kunnen gehoord worden op de controlepost. Toen u vervolgens duidelijk werd dat ze aanstalten maakten om u te verkrachten, bood u bijzonder veel weerstand waardoor uw ontvoerders deze poging staakten maar u wel verder mishandelden.

U bevond zich ondertussen in zulk een slechte staat dat de ontvoerders ervan uitgingen dat u niet lang meer zou leven en u alleen in het huis achterlieten. Na hun vertrek slaagde u er echter in de plastieken kabels waarmee uw handen waren samengebonden los te maken door ze tegen een hoek gevormd door twee muren in de kamer los te snijden. Vervolgens kon u een gesloten deur openen en het dak bereiken. U sprong naar beneden en kwam terecht op een hoop zand.

Hierna vluchtte u in de richting van het huis van uw vriend A.(...). Zijn vader liet u binnen waarna u het bewustzijn verloor. Aangezien u nog net had kunnen zeggen dat de sjiitische milite Asa'eb ahl Al Haq u op de hielen zat, brachten zij u niet naar een ziekenhuis aangezien de milities daar in grote mate geïnfilteerd zijn. De moeder van A.(...), die apothekster is, hechtte zelf uw wonden. In de loop van de nacht werd u wakker en belde u uw vader. Daarop verlieten uw vader en de rest van het gezin het ouderlijke huis en vluchtten zij naar uw tante in Mansour. De volgende ochtend, op 10 februari rond 7 uur 's morgens, bracht de vader van uw vriend A.(...) u opnieuw naar het huis van uw neef A.(...), waar u ondergedoken bleef.

Rond 11 uur 's avonds op dezelfde dag, 10 februari 2015, vond een ontploffing plaats voor jullie huis waarbij verschillende ramen beschadigd raakten. Uw vader ging de volgende dag klacht indienen met betrekking tot uw ontvoering en deze ontploffing.

Op 16 februari 2015 nam u het vliegtuig naar Istanbul en verbleef vervolgens gedurende zes maanden in Turkije. Op 20 februari verdween uw broer M.(...) spoorloos nadat hij 's morgens naar zijn werk was vertrokken. U vermoedt dat hij als gevolg van uw problemen door de milities werd vermoord.

Op 11 augustus 2015 vatte u uw reis naar België aan: via de Griekse eilanden bereikte u Griekenland en vervolgens doorkruiste u onder meer Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland. U kwam in België aan op 23 augustus en op 24 augustus diende u een asielaanvraag in.

Tijdens uw verblijf in België werd u op 5 juli 2016 geslagen en mishandeld door een Tsjetsjeen en zijn kompanen die u ervan beschuldigden dat u niet mee vocht ter verdediging van de islam in uw land.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag diende u volgende documenten in: een fotokopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een fotokopie van de bewonerskaart en van de rantsoenkaart van uw gezin, de aangifte bij de politie van uw ontvoering en de ontploffing bij uw huis, een bewijs van verlies van uw studentenkaart en een ontslagbrief van de universiteit. Bovendien diende u nog documenten in die betrekking hebben op het incident in België met de Tsjetsjenen, met name een proces-verbaal, medische documenten en foto's van uw opgelopen verwondingen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege personen, vermoedelijk leden van de sjiiitische milities Asa'ib ahl Al Haq of Kata'ib Hezbollah, die het op u gemunt hebben omdat u bij de antiterreurdienst melding maakte van hun illegale activiteiten die u had opgemerkt in de buurt van de Al Rahman-moskee.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bevatten uw opeenvolgende verklaringen over de episode aan de moskee waarvan u getuige was tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u in eerste instantie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u zich op het moment van het voorval in de buurt van de moskee bevond in het gezelschap van twee burens, A.(...) en S.(...) (DVZ Vragenlijst 3.5). Tijdens uw twee interviews op het CGVS verklaarde u echter dat u op dat moment samen was met uw twee beste vrienden, S.(...) Al Shimeray en M.(...) Moayad (CGVS Gehoorverslag, 18.08.2016, pp. 10-11 en CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 3). Wanneer u op het CGVS met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, ontkende u dat u bij de DVZ zou vermeld hebben dat u met uw burens S.(...) en A.(...) bij de moskee zou zijn geweest. U voegde er nog aan toe dat een naam als S.(...) niet voorkomt in Irak en u gaf verder aan dat de tolk het wellicht verkeerd verstaan had en dat u bang van hem was (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, pp. 15-16). Deze uitleg volstaat echter niet om voorgaande tegenstrijdigheid op te heffen. Zo werden uw verklaringen op de DVZ ter goedkeuring aan u voorgelezen in het Arabisch, ook al was dat volgens u "snel en diagonaal", en heeft u geen wijziging laten aanbrengen in de verklaring (CGVS Gehoorverslag, 18.08.2016, p. 3). Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat dergelijke fouten in de vertaling op de DVZ zouden zijn geslopen, aangezien het hier toch meerdere wezenlijke verschillen betreffen ('burens' versus 'beste vrienden' en twee geheel verschillende namen). Deze tegenstrijdige informatie doet bijgevolg twijfels rijzen bij de betrouwbaarheid van uw relaas. Bovendien komen uw opeenvolgende verklaringen over het uur waarop u zich aan de moskee bevond al evenmin overeen. Op de DVZ verklaarde u dat u om 12 uur 's nachts aan de moskee stond (DVZ Vragenlijst 3.5). Bij het eerste interview op het CGVS situeerde u deze gebeurtenis echter rond 8 uur 's avonds (CGVS Gehoorverslag 18.08.2016, p. 10) en bij het tweede gehoor op het CGVS gaf u dan weer het tijdstip van 23u30 of middernacht op (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 3). Toen u op het CGVS geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen, zei u dat het onmogelijk was dat u bij uw eerste interview op het CGVS zou hebben gezegd dat het incident zich om 8 uur 's avonds had afgespeeld. U voegde er nog aan toe dat u op het tweede interview had gevoeld dat de tolk toen erg moe was en zelfs op het punt stond in slaap te vallen (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, pp. 3-4). Er bleken tijdens uw eerste gehoor op het CGVS echter geen problemen met de tolk te zijn opgetreden, noch maakte u hier toen enige opmerking over (CGVS Gehoorverslag 18.08.2016). Toen u aan het begin van het tweede

gesprek op de CGVS werd gevraagd hoe het eerste gesprek was verlopen, gaf u bovendien aan dat alles "normaal" was verlopen en had u evenmin opmerkingen. Het heeft er dan ook alle schijn van dat de door uw beweerde moeheid van de tolk op het eerste gehoor van het CGVS niet meer dan een blote bewering is. Deze tweede tegenstrijdigheid met betrekking tot het uur waarop u getuige was van het incident vergroot dan ook de twijfels bij de oprechtheid van uw verklaringen. In de derde plaats varieerden uw opeenvolgende verklaringen ook met betrekking tot de vriend bij wie u de nacht na het incident verbleef. Op uw eerste interview op het CGVS beweerde u dat jullie de nacht na het incident bij M.(...) hadden doorgebracht (CGVS Gehoorverslag 18.08.2016, p. 11). Op het tweede interview verklaarde u echter dat jullie bij S.(...) waren gebleven (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 3). Ook in dit geval zijn beide verklaringen onmogelijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Op basis van deze vastgestelde tegenstrijdigheden moet dan ook geconcludeerd worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u werkelijk getuige was van de episode bij de moskee die uiteindelijk tot uw vervolging zou geleid hebben.

Voorts bevatten uw verklaringen over wat u deed nadat u de antiterreurdienst had gebeld om te getuigen over het voorval een ongerijmdheid. Zo verklaarde u dat u na afloop van het telefoontje uit voorzorg uw simkaart had vernietigd en weggegooid (CGVS Gehoorverslag 18.08.2016, p. 11 en CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 12). Wanneer u dan gevraagd werd of u een nieuwe kaart had gekocht, verklaarde u eerst dat u inderdaad een dergelijke kaart had gekocht: "Ja ik heb een nieuwe kaart gekocht in Karada. Toen ik naar mijn neef langs moederskant gegaan was, had ik er een gekocht" (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 12). Toen u werd gevraagd of u dan alle nodige documenten, waaronder de rantsoenkaart van uw gezin, op zak had om een dergelijke kaart te verkrijgen, verduidelijkte u dat het eigenlijk uw neef was die een kaart voor u had gekocht (CGVS Gehoorverslag, 18.01.2017, p. 12). Deze laatste toelichting valt echter maar moeilijk te rijmen met uw verklaring die u kort tevoren deed waarin u stelde dat u de kaart had gekocht. Deze ongerijmdheid vergroot de reeds bestaande twijfels bij uw asielrelaas.

Uw opeenvolgende toelichtingen over de ontsnapping van bij uw ontvoerders stemmen al evenmin volledig met elkaar overeen en wijken bovendien op hun beurt af van de inhoud van de klacht die uw vader neerlegde met betrekking tot uw ontvoering en die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas. Zo verklaarde u op de DVZ nog dat u kon ontsnappen omdat u de dronken daders kon slaan en vluchten (DVZ Verklaring 3.5: "De daders waren dronken. Ik kon hun slaan en vluchten"). Toen u bij uw eerste interview op het CGVS de mogelijkheid kreeg om uw hele verhaal in detail te vertellen, vermeldde u niet dat uw ontvoerders dronken waren, noch dat u was kunnen ontsnappen door hen te slaan (CGVS Gehoorverslag 18.08.2016, pp. 10-12), maar legde u daarentegen wel uit dat u was kunnen ontsnappen omdat uw ontvoerders u voor dood hadden achtergelaten (CGVS Gehoorverslag, 18.01.2017, p. 12). Op uw tweede interview op het CGVS vermeldde u wel dat uw ontvoerders hadden gedronken, maar gaf u opnieuw aan dat u was kunnen ontsnappen nadat uw ontvoerders u voor dood hadden achtergelaten (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 9: "Zij dachten dat ik dood was, ik bloedde veel"). Wanneer u tijdens dit tweede interview werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de DVZ dat u uw ontvoerders zou hebben geslagen en zo zou zijn ontsnapt, ontkende u eenvoudigweg dat u dit ooit had gezegd (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 16). Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de ongerijmdheid echter niet op. In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat in de klacht die door uw vader werd ingediend bij de politie staat te lezen dat de ontvoerders dronken waren en onderling ruzie maakten waardoor u kon ontsnappen, wat verschilt van beide andere versies die u opgaf (zie inventaris documenten, nummer 5.1). In het zelfde klachtendossier is bovendien ook nog een getuigenis voor de rechtbank op uw naam te vinden van 16 februari 2015 waarin eveneens wordt vermeld dat u kon ontsnappen nadat er ruzie was uitgebroken tussen uw ontvoerders en waarin bijkomend vermeld wordt dat u "langs de achterdeur" ontsnapte (zie inventaris documenten, nummer 5.10), en dus niet door van het dak te springen zoals u daarentegen op het CGVS verklaarde (CGVS Gehoorverslag 18.08.2016, p. 12 en CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 6). U gaf met betrekking tot deze getuigenis die in uw naam werd genoteerd (zie inventaris 5.10) aan dat deze in feite door uw vader werd gedictieerd, aangezien u al was vertrokken (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, pp. 12-13). Volgens u zou dit ook verklaren waarom de getuigenis die uw naam draagt onjuistheden bevatten: "Er zijn een paar dingen die hier ook staan: bv. ze hebben ruzie gekregen en zo kon ik ontsnappen of dat ik was ontsnapt via de achterdeur. Was ik daar aanwezig geweest, dan had ik de waarheid kunnen vertellen. Ik heb mijn vader gewoon gebeld en gezegd, ik kon ontsnappen, maar ik heb niet gezegd hoe, maar ik heb niet via achterdeur verteld" (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 13). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Nog afgezien van het feit dat het uiterst

ongebruikelijk is in de algemeen gangbare rechtspraak (en ook daarbuiten) dat men een getuigenis zou noteren in de ik-persoon terwijl die eigenlijk door een derde is geformuleerd, kan men logischerwijs toch verwachten dat u en uw vader overleg zouden plegen over wat hij in uw naam op de rechtbank zou verklaren, en dat uw vader al helemaal geen details zou toevoegen die hij niet van u had vernomen, zoals het feit dat u langs de achterdeur zou zijn ontsnapt. U was immers al sinds de nacht van 10 op 11 februari weer op vrije voeten en uw vader legde de getuigenis af op 16 februari. U had dus nog wel degelijk de tijd om uw vader in te lichten over hoe een en ander precies was verlopen. Kortom, de onderling afwijkende versies van de manier waarop u bent ontsnapt ondergraven verder de geloofwaardigheid van de gebeurtenis. De vermelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de getuigenissen in het klachtdossier doen bovendien ook in ernstige mate afbreuk aan de waarachtigheid van het voorgelegde stuk.

Ook uw opeenvolgende beschrijvingen van hoe u na uw vlucht toegang kreeg tot het huis van uw vriend A.(...) zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Op het eerste interview op het CGVS verklaarde u nog dat de deur van A.(...)'s huis openstond (CGVS 18.08.2016, p.12). Bij uw tweede interview op het CGVS gaf u aan dat u aan de voordeur belde en dat de vader van A.(...) u vervolgens via de deur van de keuken aansprak en binnenliet (CGVS 18.01.2017, p. 6). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, haalde u aan dat het onmogelijk is dat u in het eerste interview zou beweerd hebben dat de deur van A.(...)'s huis openstond, aangezien de regio onveilig is en de mensen er nooit zouden nalaten om hun deur op slot te doen (CGVS 18.01.2017, p. 10). Nochtans had u in uw eerste interview er nog expliciet bij vermeld dat nadat u het huis was binnengegaan aan de binnendeur van de keuken had geklopt. Het louter ontkennen van een van versie van de feiten kan niet volstaan om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Uw uitleg biedt evenmin een verklaring voor de andere aspecten met betrekking tot uw toegang tot het huis die eveneens van elkaar verschillen. Zo verklaarde u op het eerste interview dat u nadat u het huis was binnengekomen op de binnendeur van de keuken had aangeklopt waarna de moeder van A.(...) deze kwam opendoen (CGVS 18.08.2016, p.12), wat hoe dan ook niet kan overeenkomen met uw verklaring op het tweede interview dat het de vader van A.(...) was die u binnenliet (CGVS 18.01.2017, p. 9). Het geheel van deze ongerijmdheden over uw aankomst bij het huis van A.(...) doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder teniet.

Ook met betrekking tot de hechtingen van uw hand zijn uw opeenvolgende verklaringen niet overtuigend. Tijdens uw eerste interview op het CGVS verklaarde u nog dat de moeder van A.(...) een doktersassistent is dat zij de wonden zou hebben gehecht terwijl u sliep (CGVS Gehoorverslag 18.08.2016, p. 12). Op het tweede interview legde u uit dat zij een apothekster is, waardoor zij allerlei materiaal in huis had om de hechtingen aan te brengen (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 10). Geconfronteerd met deze ongerijmdheid antwoordde u enkel dat ze wel degelijk apothekster was (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 10: "Nee, zij is apothekster"). Ook in dit geval kan het vasthouden aan één versie van de feiten de ongerijmdheid echter niet opheffen. Hoe dan ook is het eerder opvallend dat de moeder van A.(...) als apothekster ook in staat zou zijn hechtingen aan te brengen en hiervoor het nodige materiaal in huis had. Deze verdere ongerijmdheid en merkwaardige gang van zaken haalt de door u gerelateerde vervolgingsfeiten nog verder onderuit.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan het feit dat u getuige was van illegale activiteiten in de nabijheid van de Al Rahman-moskee en dat u de antiterreurdienst hierover inlichtte en vervolgens naar aanleiding hiervan ontvoerd werd.

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die uit het voorgaande voortvloeien, namelijk dat als gevolg van uw melding bij de antiterreurdienst daags na uw ontvoering explosieven werden aangebracht in de nabijheid van jullie ouderlijke huis, noch aan het feit dat enkele dagen na uw vertrek uit Irak uw broer M.(...) zou zijn ontvoerd als gevolg van het feit dat u geviséerd werd.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat wat de moord op uw broer F.(...) in 2007 betreft u geen concrete elementen aanbrengt die kunnen staven dat uw broer werkelijk werd omgebracht in de toen door Al Qaeda gecontroleerde buurt als gevolg van het feit dat uw vader zich als soenniet in een sjiietische wijk zou hebben begeven. Hoe dan ook geeft dit voorval, dat zich meer dan 9 jaar geleden voordeed, niet langer aanleiding tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin in uw hoofde. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u actueel in dit verband bij een terugkeer naar uw land van herkomst vervolgd zou worden.

Wat betreft mogelijke andere problemen die samenhangen met het feit dat u soenniet bent dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging blijkt. U benadrukte in dit verband ook nog dat jullie, die al sinds 2007 in een sjiitische buurt wonen, er met niemand problemen hebben (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 8: "Nee, geen één probleem met een mens hebben wij gehad").

In samenhang met het voorgaande dient er tot slot op gewezen te worden dat uit uw Facebookprofiel, waarvan u de gebruikersnaam opgaf tijdens het tweede gehoor op het CGVS en waarvan u na raadpleging van de betreffende pagina door de interviewer bevestigde dat het uw profiel was (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 16 en Landeninformatie, nr. 7), blijkt dat u een sterke affiniteit heeft met de sjiitische leefwereld. Zo plaatste u via uw profiel verschillende "vind-ik-leuks"-icoontjes bij berichten over sjiitische heiligdommen (zie Landeninformatie, nr. 8) en bij sjiitische vooraanstaande geestelijke leiders, met name Ayatollah Sadi Hussaini Shirazi en Muqtada Al Sadr (zie Landeninformatie, nr. 9). Bovendien plaatste u ook "vind-ik-leuk"-icoontjes bij foto's van de sjiitische militie Kataib Al Imam Ali en hun bekende strijder Abu Azrael (zie Landeninformatie, nr. 10). Deze positieve reacties halen de geloofwaardigheid van uw aangehaalde profiel als soenniet uit Bagdad onderuit en ondergraven bovendien nog verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voor wat de reacties bij de sjiitische militie betreft, geldt bovendien dat zij de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door sjiitische milities verder bevestigen.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het incident dat zich in België voordeed – u werd aangevallen door Tsjetsjenen die u verweten de Islam in uw land niet te verdedigen (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 7) – volledig losstaat van uw geuite vrees ten aanzien van Irak en dus al evenmin de basis kan vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, &2, a of b van de Vreemdelingenwet. De documenten die betrekking hebben op dit incident (het proces-verbaal, de foto's en de medische documenten) kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande conclusies.

In dit verband haalde u ook nog aan dat u als gevolg van dit incident zich sommige zaken niet meer zo goed kunt herinneren en dat u het in het algemeen psychisch erg moeilijk heeft (CGVS Gehoorverslag 18.01.2017, p. 7). U legde echter geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat u effectief geheugenproblemen hebt, laat staan een attest dat uitsluitend biedt over de ernst of draagwijdte van deze door u beweerde problemen. Uw beweringen inzake geheugenproblemen kunnen aldus de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen in verband met de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas geenszins wijzigen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Een aantal documenten (een fotokopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een fotokopie van de bewonerskaart en van de rantsoenkaart van uw gezin) bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, die verder niet betwist wordt. Het bewijs van verlies van uw studentenkaart en de ontslagbrief van de universiteit kunnen slechts uw verklaringen over uw studies in Bagdad ondersteunen, maar ze kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Wat betreft de eerder vermelde klacht van uw vader bij de politie en waarvan reeds werd vastgesteld dat de inhoud afweek van uw mondelinge verklaringen dient nog bijkomend opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd (Landeninformatie, document nummer 5), waardoor de bewijswaarde van dit stuk hoe dan ook uiterst relatief is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere

factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1.1. Verzoeker gaat in het eerste middelonderdeel in op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en tracht deze te weerleggen. Verder betoogt hij het volgende:

“Tijdens het gehoor, dat enkele uren in beslag neemt, en waarbij verwerende partij zich enkel focust op de feiten, is het bijzonder moeilijk om een correct beeld te vormen van de impact van de gebeurtenissen en de gemoedstoestand van verzoekende partij. Tijdens het gehoor heeft verzoekende partij reeds aangegeven erg te lijden onder hetgeen haar is overkomen. Verzoekende partij legt thans verschillende rapporten neer waaruit blijkt dat zij lijdt aan een zeer ernstige vorm van PTSS.

De arts van verzoekende partij stelt het volgende in haar verslag:

[...]

Verzoekende partij is depressief en is agressief naar zichzelf en naar voorwerpen toe. De PTSS werd door maar liefst 3 artsen vastgesteld (door de huisarts, door de psycholoog en de psychiater)! (stukken 11 tem 13)

Verzoekende partij werd eveneens verschillende keren opgenomen in de psychiatrie.

Uit het verslag van de sociale dienst blijkt eveneens dat verzoekende partij kampt met zeer zware psychische problemen. (stuk 14)

De sociale assistent van verzoekende partij stelt:

A.(...) verblijft sinds mei 2016 in ons LOI. Wat mij op valt, is dat A.(...) zich opsluit in zijn kamer Meermaals

vraag ik hoe het met hem gaat, waarop hij pertinent antwoordt dat alles oké is. Het is moeilijk om tot hem door te dringen.

We ontvingen meermaals signalen van de andere bewoners dat het niet goed gaat met A.(...), maar het lukt niet om tot bij hem door te dringen.

Hij klaagt over hoofdpijn, niet kunnen slapen en hij maakt een nerveuze indruk.

Halverwege januari 2017 is er eindelijk een doorbraak, ni een vrijwilliger krijgt eindelijk toegang tot hem. Vanuit gesprekken stelt ze vast dat A.(...) professionele rouwtherapie nodig heeft; zij meldt dit aan mij. Na een goed gesprek bij zijn huisarts wordt er besloten dat hij beter een eindje in psychiatrie wordt opgenomen. Hij is heel verdrietig en zijn automutilatie maakt ons zorgen. Het gaat om een hardnekkig diepgeworteld probleem

Verzoekende partij is ernstig ziek, kampt met een zware depressie en vindt zichzelf niets waard: (vaststellingen van vrijwillige begeleider verzoekende partij)

Informatie van de vrijwilliger die hem heeft opgevangen en hem naar spoed heeft gebracht

Ik ben nog maar juist buiten uit het klooster als ik telefoon krijg van Ab.(...) dat ik op staande voet naar de Boomgaardstraat moet rijden, omdat A.(...) bezig was alles kort en klein te slaan,

Daar aangekomen heb ik hem in mijn armen gesloten en hem tot bedaren gebracht. Huilend, zichzelf verwijtend een 'animal' te zijn, 'a bad person', 'no value', 'nothing worth in life', 'totally crazy', enz... vroeg hij uiteindelijk om naar het ziekenhuis te worden gebracht. De schrammen op zijn handen bloedden en hij had er een handdoek rond gedraaid om met zijn vuisten verder te kunnen bonken op kast en muur. Hij was dronken en met enige moeite lukte het om samen met Ab.(...) en WA.(...)d hem naar beneden te

krijgen. Ik zei dat ik hem naar het ziekenhuis wou brengen, onder de voorwaarde dat hij er bleef, niet opnieuw weg zou lopen en braaf zou doen wat de dokter zei, enz. De moed was hij volledig verloren : 'life makes no sense anymore, I would better be dead.⁴

Het is aldus duidelijk dat het asielrelaas van verzoekende partij erg voorzichtig moet worden beoordeeld, rekening houdend met haar medische toestand en psychische problemen. Uiteraard speelt al het voorgaande een bijzonder grote rol op hoe verzoekende partij alles ervaren en beleefd heeft, wat zij zich nog kan herinneren en hoe zij op de vragen van verwerende partij antwoordt.

Het is duidelijk dat verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoekende partij en haar allerlei zaken verwijt die niet relevant zijn wanneer het relaas beoordeeld wordt rekening houdend met de medische problemen van verwerende partij.

En

Verzoekende partij benadrukt nogmaals dat haar verklaringen bekeken moeten worden in het licht van haar medische toestand en dat er een voorzichtigheid aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van haar verklaringen. Dat verzoekende partij lijdt aan PTSS, zwaar depressief is en geen enkele waarde hecht aan zichzelf blijkt uit de verschillende medische rapporten en sociale verslagen. Het is dan ook duidelijk dat het in casu geen gezonde jonge man betreft die zonder problemen hetgeen hij beleefd heeft kan navertellen.

Verwerende partij is bijzonder onvoorzichtig geweest bij de beoordeling van het relaas van verzoekende partij en heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met haar bijzonder kwetsbaar profiel.

II.1.7. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.8. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat verwerende partij geen geloof hecht aan het relaas van verzoekende partij. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas. Zij heeft tijdens haar gehoren bijzonder uitgebreid uiteengezet wat haar is overkomen en waarom zij niet terug kan keren naar Irak. Wanneer het gehoor erop wordt nagelezen, blijkt ook hoe moeilijk zij het had tijdens het gehoor. Zij was bijzonder emotioneel, bibberde en weende wanneer zij terug moest denken aan de gebeurtenissen: (CGVS II, p. 5-8)

[...]

Zij heeft tijdens het gehoor ook duidelijk aangegeven psychisch ziek te zijn: p. 7 CGVS II

Ik wil iets duidelijk maken. Ik ben ziek. Ik ben psychisch ziek. Ik heb al een lijst van medicatie voorgelegd. Nadat dat Incident tk werd hier geslagen [ter hoogte van Idn]. Door de mensen van Daesh vergeet ik veel.

Ook diende het gehoor verschillende keren stopgezet te worden omdat verzoekende partij aan het wenen was, vaak met gesloten ogen antwoordde, haar ogen weg draaiden, bibberde, snurkgeluiden maakte

Uit al het voorgaande blijkt ten overvloede dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij en geen rekening heeft gehouden met haar zeer zware psychische toestand."

2.1.2. In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte heeft beslist dat hij geen nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Zij citeert de motivering dienaangaande en betoogt het volgende:

"Verwerende partij erkent aldus dat de situatie in Bagdad desastreus is: de aanslagen van de IS en de sjiiitische milities zijn niet enkel gericht op overheidsactoren. Integendeel, deze terroristische organisaties trachten zoveel mogelijk burgerdoden te maken, en richten hun doelen vaak op de soennitische burgers, zoals verzoekende partij. Verwerende partij stelt zelf dat de situatie sinds juni 2014 verder geëscaleerd is en dat de UNHCR meent dat de meeste mensen afkomstig uit Bagdad als oorlogsvluchtelingen moeten worden erkend. Meer en meer burgers zijn slachtoffer van moorden, ontvoeringen, mishandelingen en terreuraanslagen.

Het is frappant hoe verwerende partij zelf uiteenzet hoe ernstig de situatie is in Bagdad - waar aanslagen worden gepleegd op openbare plaatsen, waar er maandelijks (officieel) honderden doden en

duizenden gevonden vallen door de terreuraanslagen - en toch besluit dat het veilig genoeg is voor een soennitische moslim om zich daar te vestigen.

Zoals CEDOCA in zijn rapport van 31 maart 2016 stelt zijn "de soennieten in Bagdad nu sterker het mikpunt van mensenrechtenschendingen".³ In zijn Position on Returns on Iraq wijst UNHCR ook op het risico voor Soennieten in Bagdad: (eigen onderlijning)

"8. UNAMI, OHCHR and human rights organizations have also documented war crimes and human rights violations committed by the ISF and associated forces. These include extra-judicial executions of Sunni prisoners in retaliation for military advances by ISIS. 18 as well as kidnappings and summary exécutions by security forces and associated groups of Sunni civilians.¹⁹ Furthermore, the ISF are held responsible for the killing of civilians by indiscriminate artillery shelling and aerial bombardments, including with barrel bombs, on civilian areas. 20 9. Reports indicate a resurgence of sectarian reprisal with bodies of Sunni men found blindfolded, handcuffed and apparently executed, in different parts of the country, primarily in Baghdad.²¹ UNAMI reported that Sunnis in Basra governorate had been exposed to threats, abductions and killings.²²"⁴

Vervolging van Soennieten in Bagdad wordt daarnaast bevestigd in verschillende rapporten: (eigen onderlijning)

"Human rights groups and the media reported high levels of sectarian violence. Much of the violence was due to Shia militias - some of which participated as part of the PMF, nominally under government control - killing and abusing Sunni civilians. Successful airstrikes and ISF ground operations to liberate Da'esh-controlled areas created civilian security vacuums into which these units moved. The situation worsened during the year, and Sunni civilians faced revenge attacks for Da'esh crimes as well as forced displacement from their homes."⁵

"Unidentified bodies continued to be found on a daily basis in the city and its outlying areas. In many cases, the mode of killing suggested sectarian or political motivations." ⁶

[³ CEDOCA, COI Focus - Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad, 31 maart 2016, pp. 10-11

⁴ UNHCR, UNHCR Position on Returns to Iraq, 27 oktober 2014, p. 3, <http://www.refworld.org/docid/544e4b3c4.html>

⁵ US Department of State, 2015 Country Reports on Human Rights Practices - Iraq, 13 April 2016, <http://www.refworld.org/docid/571612576.html>

⁶ UN Security Council, First Report of the Secretary-General Pursuant to Paragraph 7 of Resolution 2233 (2015), 26 October 2015, S/2015/819, para 22, <http://www.refWorld.org/docid/563719dl4.html>]

"These [Shi'ite] militias kidnapped and murdered Sunni civilians throughout Baghdad, Diyala, and Hilla provinces, at a time when the armed conflict between government forces and Sunni insurgents was intensifying"⁷

"In de verslagperiode heeft toename van sektarische spanningen en het hiermee samenhangende geweld zich voortgezet. Vrijwel dagelijks vinden er meerdere ontvoeringen en executies plaats van voornamelijk soennitische mannen. Deze vorm van geweld wordt toegeschreven aan sjiitische milities en is sinds juli 2014 sterk toegenomen in Bagdad. Het aantal executies van soennieten in en rondom de hoofdstad zou onder meer toenemen na een grote veiligheidsincidenten.

De sjiitische milities hebben in de verslagperiode hun macht in Bagdad verder hebben vergroot. Zij ondermijnen de autoriteit van premier Al-Abadi en varen hun eigen koers. De veiligheid van de stad is evenals in de vorige verslagperiode in grote mate afhankelijk van de sjiitische milities. De Iraakse regeringstroepen concentreren zich vooral op de beveiliging van het centrum van Bagdad, terwijl de sjiitische milities de buitenwijken van Bagdad voor hun rekening zouden nemen.

Bovendien beschikken de sjiitische milities in Bagdad over een grote mate van onafhankelijkheid. Voormalig premier Al-Maliki heeft de sjiitische militie Asaib Ahl al- Haq (AAH) verantwoordelijk gemaakt voor het arresteren en detineren van terrorismeverdachten. Het is niet bekend of andere milities door de Iraakse overheid zijn gemachtigd arrestaties te verrichten en personen te detineren. De verschillende sjiitische milities hebben geen gemeenschappelijke agenda of enige vorm van gecentraliseerde bevelvoering, waardoor de milities zeer onvoorspelbaar zijn. Premier Al-Abadi lijkt er in te slagen de milities in toenemende mate uit het straatbeeld in Bagdad te dringen."⁸

Daar waar verwerende partij stelt dat de aard, intensiteit en frequentie van de aanslagen uitgevoerd door de IS veranderd is in Bagdad, wenst verzoekende partij op te merken dat verwerende partij blijkbaar een zeer belangrijke reden hiervoor "vergeet". Immers, de sjiitische milities, die gemobiliseerd werden door de opkomst van IS en meer en meer vrij spel krijgen in Bagdad ontvoeren, mishandelen en vermoorden er thans soennitische burgers. De aard, intensiteit en frequentie van de aanslagen is aldus niet gewijzigd, wel de actoren! Verwerende partij ontkent dit overigens niet.

Verwerende partij kan aldus enerzijds de schrijvende en uiterst onveilige situatie in Bagdad niet ontkennen, gezien zelfs de door haar opgestelde rapporten dit bevestigen, maar anderzijds

minimaliseert zij de gevolgen hiervan om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatuut te kunnen weigeren.

II.1.11. Bovendien werden onlangs de cijfers gepubliceerd waar ter wereld de meeste aanlagen plaatsvonden in 2016: van de 1700 terroristische aanslagen vonden meer dan 500 plaats in Irak. Daarmee laat Irak de andere landen zoals Afghanistan, dat 113 aanslagen te verduren kreeg, ver achter zich. Syrië, buurland van Irak, staat met 99 aanslagen op de derde plaats. (stuk 10)

[7 HRW, World Report 2015 - Iraq, 29 January 2015, <http://www.refworld.org/docid/54cf839ee.html>

8 Buitenlandse Zaken Nederland, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, april 2015, p. 20, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2015/04/16/ambtsbericht-veiligheidssituatie-in-irak>]

II.1.12. Gezien al het voorgaande kan geconcludeerd worden dat verzoekende partij een objectief risico loopt bij terugkeer naar Irak. Het is het duidelijk dat verzoekende partij als Soenniet van Bagdad een gegronde vrees koestert voor vervolging door Sjiiitische militieën omwille van religieuze/politieke redenen.

II.1.13. UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel, persoonlijk geïdendeerd wordt: "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III of October 2014 where it is stated that "In order for an individual to meet the refugee criteria there is no requirement of having been individually targeted in the sense of having been "singled out" for persecution which already took place or being at risk thereof. "

Het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden doet geen afbreuk aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar kan deze juist kracht bijzetten. In deze zin stelt UNHCR: "In armed conflict and other situations of violence, whole communities may suffer or be at risk of persecution. The fact that many or all members of particular communities may be equally at risk does not undermine the validity of any particular claim. The test is whether an individual's fear of being persecuted is well-founded. In fact, at times, the impact of a conflict on an entire community strengthens, rather than weakens, the risk to any particular individual."9

Inderdaad "many ordinary civilians may be at risk of harm from bombs, shelling, suicide attacks, and improvised explosive devices. (...) these methods of violence may be used against targets or in areas where civilians of specific ethnic or political profiles predominantly reside or gather, and for this reason, may be linked to a 1951 Convention ground. "10

Bovendien, "both the terms 'generalized violence' and 'indiscriminate violence' connote that violence is untargeted, widespread, random, and affects all alike and in turn suggests that people fleeing from such violence are not refugees under the 1951 Convention. However, these concepts may fall short of a careful analysis warranted by the complex situation in the country of origin. In fact, violence can be widespread and targeted and a large number of people can be affected by violence for a 1951 Convention ground; for instance in a conflict fought along sectarian lines."11

[9 UNHCR, Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence; Roundtable 13 and 14 September 2012, Cape Town, South Africa, 20 December 2012, available at: <http://www.refworld.org/docid/50d32e5e2.html>

10 UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Vanessa Holzer, The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence, September 2012, PPLA/2012/05, available at: <http://www.refworld.org/docid/50474f062.html>

11 Ibid.]

Het feit dat het asielrelaas van verzoeker in twijfel getrokken wordt, ontslaat de asielinstanties niet van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de asielzoeker:

"La partie défenderesse déduit de cette absence de crédibilité du récit de la partie requérante qu'elle est dans l'impossibilité d'évaluer tant le bien-fondé de sa crainte de persécution que son risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour au Kosovo. Le Conseil rappelle toutefois que l'absence de crédibilité des déclarations de la partie requérante ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence dans son chef d'une crainte d'être persécutée ou d'un risque d'atteinte grave qui pourrait être établie à suffisance par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains."12

Uw Raad heeft deze rechtspraak recent herhaald in een beslissing omtrent een asielzoeker afkomstig uit Bagdad. In hetzelfde arrest werd ook nogmaals het belang benadrukt om rekening te houden met het individueel profiel van de asielzoeker, in het bijzonder gezien het volatiele klimaat in Bagdad:

"4.4. D'autre part, le Conseil constate qu'indépendamment de la qualification de la situation prévalant à Bagdad au regard de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980, il résulte manifestement des informations versées au dossier administratif que des attentats meurtriers y demeurent fréquents et que des violations des droits de l'homme y sont encore perpétrées à grande échelle. Il peut donc être admis

qu'un niveau élevé de risque de persécution ou d'atteinte grave existe encore, de manière générale, pour les habitants de Bagdad. Le Conseil estime que cette donnée contextuelle objective impose une grande prudence aux instances d'asile chargées de l'examen de demandes de personnes originaires de cette ville.

4.5. Le Conseil rappelle encore que, sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains.

4.6. En l'espèce, la présence de diverses anomalies entachant les déclarations du requérant au sujet de certains éléments de son récit ne dispense pas les instances d'asile d'examiner si ce dernier ne nourrit pas une crainte d'être persécuté en raison d'autres éléments de la cause qui sont établis à suffisance.

[...]

4.9. Même dans l'hypothèse où la crainte du requérant doit être examinée à l'égard de Bagdad, il ne ressort pas des motifs de l'acte attaqué que la partie défenderesse a tenu compte du profil particulier du requérant, homme universitaire, appartenant à la minorité sunnite, ayant travaillé pour les Américains, ayant effectué un stage aux USA, ayant également travaillé pour les autorités irakiennes à Tikrit, ayant fui cette ville pour se réfugier à Bagdad en juin 2014 et souffrant de problèmes de santé."13

[12 CCE (Algemene vergadering), arrestnr. 45.396,20 juni 2010, http://www.rw-cce.be/sites/default/files/arr/a45396.an_.pdf

13 CCE, arrestnr. 156 934, 24 november 2015, <http://www.rw-cce.be/sites/default/files/arr/A156934.AN.pdf>

II.1.14. Het UNHCR stelt dat het gehele land - direct of indirect- getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zolang de situatie er niet verbeterd is. Echter, verwerende partij blijkt dus de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen.

Er is echter geen enkel beterschap in het vooruitzicht, wel integendeel: verschillende zeer recente artikelen tonen het de terreur en de opmars van het IS aan in Irak, zonder zicht op verbetering. Het IS blijft Irak aanvallen en blijft aan territorium winnen. Er worden steeds meer aanslagen gepleegd:

Verzoekende partij legt tal van artikelen neer die aantonen dat de situatie in Bagdad uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en bomaanslagen gepleegd worden.

In stuk 3 wordt melding gemaakt van een bomaanslag dicht bij een marktje/winkel waar 8 mensen gedood werden dd. 3 maart 2016.

In stuk 4 worden de aantal burgerslachtoffers in de maand februari 2016 volgens het VN meegedeeld: in februari 2016 alleen vielen 670 burgerslachtoffers en 1290 gewonden. In januari 2016 vielen 849 burgerdoden en 1450 gewonden, door bomaanslagen op een begrafenis, een moskee en een marktje.

In stuk 5 (gepubliceerd op 29 februari 2016) wordt de laatste aanslag door IS in Abu Graib (voorstad van Bagdad) gerapporteerd, met een fotoreportage gepubliceerd door IS zelf.

In stuk 6 (gepubliceerd op 29 februari 2016) wordt de aanslag van een zelfmoordterroristen aan een checkpoint en een begrafenis beschreven, waar meer dan 70 doden en gewonden vielen.

In stuk 7 (gepubliceerd op 25 februari 2016) wordt de aanslag op een tempel gemeld die alweer door een zelfmoordterrorist uitgevoerd werd en waar 15 doden en gewonden vielen.

In stuk 8 wordt uiteengezet dat de laatste paar dagen verschillende aanslagen werden gepleegd in Bagdad, waar bij de laatste aanslag minstens 80 burgerdoden vielen. De aanslagen werden gepleegd door de sjiiitische militieën.

In stuk 9 wordt de aanslag dd. 3 juli 2016 beschreven als 'een van de bloedigste ooit' waar meer dan 300 mensen omkwamen

Verwerende partij kan moeilijk blijven volharden dat het Bagdad thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om verzoekende partij terug te sturen naar dat gebied.

De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

In het licht van al het voorgaande, meent verzoekende partij dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden een aantal internetartikelen gevoegd over de veiligheidssituatie in Irak, 3 medische verslagen en 1 verslag van de sociale dienst van het OCMW van verzoekers verblijfplaats.

2.2. De verwerende partij heeft een nota ingediend. Hierin stelt zij het volgende:

“2.1 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen (RvV, nr. 118 544 van 7 februari 2014).

2.2 Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvV, nr. 34.370 van 19 november 2009; RvV, nr.76.100 van 28 februari 2012; RvV, nr. 80 507 van 27 april 2012).

In casu heeft de Commissaris-generaal vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor leden van de sjjiitische milities Asa'ib ahl Al Haq of Kata'ib Hezbollah omdat verzoeker bij de terreurdienst melding maakte van hun illegale activiteiten die hij had opgemerkt in de buurt van de Al Rahmanmoskee.

De Commissaris-generaal is tot dit besluit gekomen gezien verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen voor de verschillende asielinstanties op diverse essentiële punten tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Alsook zijn de verklaringen van verzoeker niet consistent met de door hem neergelegde klacht die zijn vader zou ingediend hebben bij de politie. Eveneens werd op basis van het facebook account van verzoeker vastgesteld dat hij een sterke affiniteit blijkt te hebben met de sjjiitische leefwereld, wat het door verzoeker aangehaalde profiel van soenniet ondergraaft, alsook de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid wat zijn vrees voor vervolging door sjjiitische milities betreft verder ondermijnt.

Verwerende partij merkt op dat de verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en overige vaststellingen kunnen verklaren of weerleggen.

2.2.1 Waar verzoeker opwerpt dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet toeliet dat hij op een gedetailleerde manier kon weergeven wat hem is overkomen, merkt verweerder op dat verzoeker niet aangeeft hoe het feit dat het ene gehoor korter is dan het andere hier voor verwarring heeft gezorgd en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. Verweerder wijst erop dat als verzoeker van mening is dat er misverstanden of fouten gebeurd zijn het zijn verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. Verweerder stelt vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen. Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van misverstanden, fouten of verwarring tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst

Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag (RvV, nr. 125 955 van 23 juni 2014).

2.2.2 Waar verzoeker aanhaalt dat de Commissaris-generaal zich focust op futiliteiten en pietluttigheden om zijn geloofwaardigheid, merkt verweerder op dat alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties hun grondslag vinden in het administratief dossier en geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Verweerder benadrukt dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr.98 259 van 28 februari 2013).

2.2.3 Waar verzoeker opwerpt dat er moet rekening gehouden worden met zijn medische toestand en psychische problemen, zoals blijkt uit de door hem neergelegde medische stukken bij het verzoekschrift, en dat er geen rekening werd gehouden met zijn bijzonder kwetsbaar profiel bij de beoordeling van zijn asielaanvraag, wenst verweerder partij het volgende op te merken.

Vooreerst stelt verweerder vast dat verzoeker, hoewel hij voor het Commissariaat-generaal melding heeft gemaakt van psychologische problemen, gedurende de procedure voor het Commissariaat-generaal geen enkel medisch attest heeft aangebracht waaruit deze psychologische problemen en de draagwijdte ervan zouden blijken.

Met betrekking tot de medische attesten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, namelijk het medisch attest, d.d. 23 februari 2017 van Dr. F., het medisch attest d.d. 24 februari 2017 van Dr. P. en het (ongedateerde) medisch attest van Psychiater Dr. S. merkt verweerder op dat deze attesten op bijzonder summiere wijze melding maken van hetzij een depressie, hetzij een depressie en PTSD. Daargelaten het feit dat de eerste twee attesten zijn opgesteld door een huisarts en niet door een gespecialiseerd geneesheer, dient verweerder vast te stellen dat uit deze heel summiere medische attesten niet kan afgeleid worden op basis waarvan men tot deze conclusie is gekomen. Verzoeker legt geen enkel stavingsstuk neer waaruit blijkt dat hiertoe een objectief neuro-psychologisch onderzoek werd gevoerd. De neergelegde attesten vermelden niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Uit de neergelegde medische attesten blijkt eveneens niet dat verzoeker specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn medische problematiek hem zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen zijn geestestoestand en de talrijke tegenstrijdigheden in verzoekers asielrelaas. De medische attesten vermelden enkel dat verzoeker lijdt aan een depressie en het posttraumatisch stresssyndroom. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan PTSD lijdt, kan uit de attesten dienaangaande niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekkig zijn (RvV, nr. 54.926 van 26 januari 2011). Verzoeker laat bijgevolg na aan te tonen dat zijn medische toestand de oorzaak zou zijn van zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen. Bovendien herhaalt verweerder dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

Daarnaast stelt verweerder nog vast dat verzoeker, noch zijn advocaat die hem bijstond enig bezwaar heeft geformuleerd tegen het plaatsvinden van de gehoren op het Commissariaat-generaal. Tevens blijkt uit de gehoorverslagen dat het gehoor op normale wijze heeft geschied. Verweerder stelt vast dat verzoeker tijdens het (tweede) gehoor voor het Commissariaat-generaal het weliswaar soms emotioneel moeilijk had bij het afleggen van zijn verklaringen. Echter uit de gehoorverslagen blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt duidelijk dat verzoeker bij de vraag naar zijn problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht in staat is om een chronologisch relaas uit de doeken te doen van hetgeen hem overkomen is. Hieruit blijkt dat verzoeker over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Ook blijkt dat verzoeker de vragen tijdens de gehoren omtrent zijn asielrelaas zonder problemen kon beantwoorden en dat hij de logica en de inhoud van de vragen begrijpt en in staat is om een normaal en afdoend antwoord te formuleren. Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest de vragen te begrijpen en dat zijn psychische gesteldheid zou verhinderd hebben volwaardige verklaringen af te leggen. Volledigheidshalve wenst verweerder hier nog aan toe te voegen dat verzoekers raadsman van mening was dat het tweede gehoor correct verlopen was (gehoor II, p. 13), alsook dat verzoeker op het einde van dit gehoor aangaf alle vragen begrepen te hebben en geen verdere opmerkingen meer te hebben (gehoor II, p. 17).

Wat het neergelegde verslag door de sociale dienst van het OCMW Lichtervelde betreft, merkt verweerder op dat dit attest melding maakt van de moeilijke emotionele en psychologische toestand van verzoeker. Uit dit attest kan echter evenmin afgeleid worden dat zijn psychologische toestand de oorzaak zou zijn van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.”

Verder voegt zij bij haar nota een update van de COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 en licht zij toe om welke redenen zij van oordeel is dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zij vervolgt:

“Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, toont hij evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.4 Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden (RvV, nr. 109 526 van 10 oktober 2013). Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier (RvV, nr. 31.775 van 18 september 2009; RvV, nr. 49 294 van 8 oktober 2010, RvV, nr. 75.877 van 27 februari 2012).

2.5 De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. Het enig middel is niet gegrond.”

2.3. Op 14 maart 2018 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017.

2.4. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.4.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. Beoordeling

Verzoeker verklaarde soenniet te zijn en een gegronde vrees voor vervolging te hebben vermoedelijk vanwege sjjiitische milities, die hem zouden viseren omwille van het feit dat hij melding had gemaakt bij de antiterreurdienst van hun illegale activiteiten in de buurt van de Al Rahman-moskee.

In de mate, vooreerst, dat verzoeker wijst op de algemene situatie van de soennieten in Irak en informatie bijbrengt aangaande het risico dat hij loopt geviserd te worden door de sjjiitische milities, moet het volgende worden vastgesteld:

Uit de informatie aangereikt door beide partijen kan worden afgeleid dat soennitische burgers – en, nog meer, soennitische ontheemde personen- in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van het geweld van sjjiitische milities, maar uit niets blijkt dat dit risico dermate structureel zou zijn dat verzoekers soennitische achtergrond op zich voldoende zou zijn om te besluiten dat hij in Bagdad een reëel risico loopt op persoonlijke vervolging door de sjjiitische milities. De door verzoeker geciteerde passages over de situatie in Bagdad doen daar niet anders over denken.

Gelet op het voorgaande komt het aan verzoekers toe om een individuele vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat het asielrelaas van verzoeker is doorspekt met tegenstrijdigheden, en dit niet wat de details betreft, zoals hij wil laten uitschijnen, maar wat de kern van het relaas betreft. Zo legde verzoeker onder meer tegenstrijdige verklaringen af (i) over de personen die hem vergezelden ten tijde van het voorval aan de moskee, het tijdstip waarop zich dat voordeed en waar hij vervolgens de nacht heeft doorgebracht, (ii) over de manier waarop hij zou zijn ontsnapt aan zijn ontvoerders en (iii) over de manier waarop hij zich vervolgens toegang verschafte tot het huis van zijn vriend A.(...).

Verzoeker betoogt dat hij tijdens het gehoor heeft aangegeven erg te lijden onder hetgeen hem is overkomen en voegt bij zijn verzoekschrift een aantal medische attesten waaruit zou blijken dat hij lijdt aan een ernstige vorm van PTSS, zwaar depressief is en geen enkele waarde aan zichzelf hecht; hij werd ook reeds verschillende keren opgenomen in de psychiatrie, zo stelt hij, en ook uit het verslag van de sociale dienst blijkt dat hij kampt met zeer zware psychische problemen. Het is dan ook duidelijk dat het in casu geen gezonde jonge man betreft die zonder problemen hetgeen hij beleefd heeft kan navertellen. Zijn verklaringen moeten dus erg voorzichtig worden beoordeeld want zijn psychische problemen spelen een bijzonder grote rol bij de wijze waarop hij alles ervaren en beleefd heeft, wat hij zich nog kan herinneren en hoe hij antwoordt op de hem gestelde vragen. Het is duidelijk, zo gaat hij verder, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn zeer zware psychische toestand en zijn kwetsbare profiel. Het tweede gehoor moest overigens verschillende keren stopgezet worden omdat verzoeker aan het wenen was, vaak met gesloten ogen antwoordde, snurkgeluiden maakte, bibberde ...

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat uit het verslag van het tweede gehoor inderdaad blijkt dat verzoeker het op een aantal momenten tijdens het interview emotioneel moeilijk had en dat hij verklaarde psychisch ziek te zijn. Hij legde op dat ogenblik evenwel geen stukken voor die deze verklaringen zouden ondersteunen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande dus terecht gesteld dat verzoeker geen enkel

medisch attest neerlegde waaruit zou blijken dat hij effectief geheugenproblemen heeft. Bovendien blijkt dat hij in staat bleek zijn asielaanvraag op een heldere manier uiteen te zetten –zo blijkt onder meer uit het door verzoeker zelf geciteerde uittreksel uit het gehoorverslag- en om op een duidelijke manier te antwoorden op de vragen die hem werden gesteld. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld omdat geen rekening zou zijn gehouden met verzoekers psychische toestand kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 2 keer werd gehoord, dat hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij werd bijgestaan door zijn advocaat, in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Op het einde van het tweede gehoor wordt nog attent gemaakt op het volgende: *“U ging ons nog een rapport ivm uw psychische toestand/geheugenproblemen bezorgen”*. Hieraan is blijkbaar geen gevolg gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding, is derhalve niet aangetoond.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde attesten zijn op zich niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen te vergoelijken. Het betreft drie medische getuigschriften van drie artsen, waaronder een psychiater en twee niet-gespecialiseerde artsen. Verder wordt ook nog een verslag neergelegd van de sociale dienst van het OCMW van de verblijfplaats van verzoeker. Alle stukken dateren van na de bestreden beslissing. In het eerste stuk, opgesteld door dokter S.F. wordt gesteld dat verzoeker lijdt aan PTSS. Zij omschrijft dit als *“extreem ernstig met depressie, alcohol, agressie naar zichzelf (1malig) en voorwerpen toe (niet naar andere personen), eenzaamheid, slaapproblemen...”* Een tweede attest van dokter M.P. maakt enkel melding van een depressie. Het derde attest, van psychiater S. maakt melding van depressie en PTSS. Het stuk van de sociale dienst is een verslag van de sociale dienst waarin de periode wordt beschreven tijdens dewelke verzoeker werd opgenomen in de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis en de periode na zijn ontslag aldaar.

Uit al deze stukken blijkt een psychische ontreding, die uitermate betreurenswaardig is. De uitermate beknopte attesten geven echter geen inzicht in de oorzaken van de depressie en de PTSS. Evenmin blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoekers psychische problematiek het normale verloop van de asielaanvraag op enigerlei wijze zou hebben gehypothetiseerd of in het gedrang zou hebben gebracht. De Raad ontwaart geen concrete indicaties waaruit zou kunnen blijken dat hij niet op volwaardige wijze zou hebben kunnen deelnemen aan zijn procedure of zou zijn beperkt in zijn mogelijkheden om zijn motieven op vrije, zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Zoals reeds gesteld blijkt dat verzoeker in staat is gebleken een helder asielaanvraag uiteen te zetten en de hem gestelde vragen duidelijk te beantwoorden. Samenvattend moet worden gesteld dat uit de attesten en verslagen niet blijkt dat verzoekers vermogen om een coherent en consistent asielaanvraag naar voor te brengen zou zijn aangetast of dat hij tijdens de gehoren moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden. De geloofwaardigheid van de verklaringen wordt aldus niet hersteld door de neergelegde attesten.

In een eerste weigeringsmotief stelde de verwerende partij vast dat verzoeker over de episode aan de moskee tegenstrijdige verklaringen aflegde, zowel wat betreft de personen die op dat ogenblik bij hem waren, als wat betreft het tijdstip van de feiten en de persoon bij wie hij daarna de nacht zou hebben doorgebracht. Verzoeker stelt niet te begrijpen wat er is misgegaan tijdens het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken en verwijst naar de versie van zijn verklaringen die hij heeft afgelegd bij de verwerende partij. Ook stelt hij dat het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken niet toeliet op een gedetailleerde manier te vertellen over wat hem is overkomen, hij ging er dan ook van uit dat hij tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken voldoende tijd zou krijgen om zijn aanvraag te doen.

Verzoeker overtuigt niet. De tegenstrijdige verklaringen blijken uit het administratief dossier. De verwijzing naar één versie van zijn verklaringen volstaat uiteraard niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen. Bovendien wordt het gebrek aan geloofwaardigheid in deze niet afgeleid uit lacunes of vaagheden, maar worden de uitdrukkelijke verklaringen die verzoeker op eigen initiatief aflegde aan mekaar getoetst. Het gebrek aan tijd dat hij zou hebben gehad bij de dienst Vreemdelingenzaken kan in die optiek evenmin een verklaring vormen voor de incoherenties. Waar verzoeker stelt, met betrekking tot zijn verklaringen over het tijdstip van de feiten, dat de verwerende partij zich focust op futiliteiten en geen enkel inlevingsvermogen aan de dag legt bij de beoordeling van zijn verklaringen, dat hij op het moment van de feiten in paniek was, niet op zijn horloge kon kijken en dus niet met het uur bezig was, maar bevestigt dat de gebeurtenissen rond middernacht plaatsvonden, is de Raad van oordeel dat zijn argument dat hij in paniek was en niet op zijn horloge heeft gekeken niet verklaart waarom hij de gebeurtenissen nu eens

om 20 u en dan weer 4 uur later, rond middernacht situeert, temeer nu hij ook had verklaard dat hij sedert 22u naar de moskee was gegaan (gehoorverslag 18 januari 2017, p 3).

Verzoeker viseert het motief waarin zijn ontsnapping in vraag wordt gesteld: hij betoogt dat de verwerende partij dingen door elkaar haalt en betoogt wat volgt:

“Eerstens wenst verzoekende partij nogmaals haar toestand in gevangenschap te benadrukken. Zij was gemarteld en in elkaar geslagen door haar ontvoerders. Zij was zodanig toegetakeld dat haar ontvoerders ervan uitgingen dat zij niet lang meer zou leven. Zij werden dan ook onvoorzichtiger en lieten haar voor dood achter. Ook het feit dat zij dronken waren klopt, het een sluit uiteraard het andere niet uit. Het was door samenloop van omstandigheden waardoor verzoekende partij kon ontsnappen. Verzoekende partij heeft op haar gehoren getracht zoveel mogelijk informatie te geven over hetgeen haar is overkomen. Wat verwerende partij echter niet uit het oog mag verliezen, is dat verzoekende partij zich in erbarmelijke omstandigheden bevond en zodanig zwaar gewond was dat zelfs haar belagers haar geen kans op overleven meer gaven. Verzoekende partij is kunnen vluchten nadat zij haar voor dood achter lieten. Het feit dat zij dronken waren, gaf verzoekende partij een extra reden/moed om te proberen ontsnappen.

Achteraf heeft de vader van verzoekende partij inderdaad klacht ingediend. Anders dan verwerende partij beweert, is het weldegelijk de gewoonte dat de klacht in 'ik' vorm genoteerd wordt, ook al wordt de klacht niet door de persoon in kwestie neergelegd. Zo is bijvoorbeeld ook de dood van haar broer geregistreerd in 'ik' vorm, ook al werd dit document opgesteld na zijn dood en werd de aangifte hiervan gedaan door de vader van verzoekende partij.

Het klopt inderdaad dat er bepaalde zaken door haar vader niet helemaal accuraat zijn verteld geweest, maar dit is niet zo vreemd. Verzoekende partij heeft haar vader op de hoogte gebracht van hetgeen haar is overkomen, haar vader is een klacht gaan neerleggen, en de leemtes zelf ingevuld. Verzoekende partij heeft dit ook verklaard tijdens het gehoor.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers uitleg geen verklaring biedt voor het feit dat hij nu eens vertelde dat hij aan zijn ontvoerders –of ze nu wel of niet dronken waren- was ontsnapt doordat hij ze geslagen had waarna hij was kunnen vluchten, en dan weer dat zij hem voor dood hadden achtergelaten waarna hij was ontsnapt. De omstandigheden waarin hij uiteindelijk aan zijn ontvoerders is kunnen ontkomen maken een kernelement uit van zijn asielrelaas, en de incoherentie op dat vlak blijft staan, zodat de geloofwaardigheid ervan onderuit wordt gehaald.

De voorgaande vaststelling wordt nog versterkt door het gegeven dat de klacht die verzoekers vader zou hebben ingediend nog een andere versie van de feiten vermeldt, met name dat de dronken ontvoerders onderling ruzie kregen waarna verzoeker was kunnen vluchten. Verder blijkt uit het administratief dossier nog dat er nog een ander document is, met name een getuigenis voor de rechtbank, waarin ook melding wordt gemaakt van die versie van de feiten, en waarin ook melding werd gemaakt van een ontsnapping langs de achterdeur, terwijl verzoeker zelf had verklaard dat hij via het dak was ontsnapt.

Verzoeker tracht de ongerijmdheid van de inhoud van de stukken met zijn verklaringen, te verklaren door het feit dat de stukken de weergave waren van de verklaringen van zijn vader en dat het klopt dat die één en ander niet accuraat heeft verteld, en zelf de leemtes heeft ingevuld. Hij kan daarin niet worden gevolgd: in eerste instantie blijft de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de getuigenis waarvan sprake in de ik-vorm werd gesteld, alsof verzoeker ze aflegde, terwijl ze werd opgemaakt op grond van de verklaringen van zijn vader. Verzoeker betoogt dat dit gebruikelijk is, en dat ook de dood van zijn broer werd geregistreerd in de ik-vorm, terwijl de aangifte door zijn vader werd gedaan, maar overtuigt niet. Immers, uit de vertaling van het stuk gedateerd 11 februari 2015 met als opschrift “Opening proces”, i.e. de klacht die door de vader werd neergelegd, wordt die ik-vorm helemaal niet gebruikt, zodat verzoeker niet kan doen aannemen dat dat gebruikelijk zou zijn.

Verder kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat er tijd genoeg moet zijn geweest tussen verzoekers beweerde ontsnapping op 11 februari 2015 en de getuigenis die zou zijn afgelegd door zijn vader, vijf dagen later, zodat verzoeker hem op accurate wijze kon inlichten van het gebeurde. Bovendien blijkt uit de stukken dat de verklaringen werden neergeschreven zonder meer. Het is dus niet zo dat de vader van verzoeker uitvoerig zou zijn bevraagd en dat hij naar aanleiding daarvan antwoorden zou hebben gegeven waarvan hij niet zeker was omdat hij lacunes wou vermijden.

Het motief dat de tegenstrijdigheden aankaart over de omstandigheden waarin verzoeker zou zijn ontsnapt, blijft onverminderd overeind.

Verzoeker stelt nog dat de verwerende partij nog enkele andere tegenstrijdigheden aanhaalt zoals de vraag of hij na zijn ontsnapping al dan niet via de voordeur van het huis van A.(...) is binnengegaan en de vraag of de moeder van A.(...) al dan niet een apothekerster dan wel een doktersassistent is, en wijst nogmaals op zijn psychische situatie.

Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn psychische situatie hem ervan zou hebben weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Voorts stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop hij, nadat hij ontsnapt was aan zijn ontvoerders, zichzelf toegang verschaftte tot het huis van A.(...) en wie hem binnenliet. Ook dit betreft, gelet op de geschetste omstandigheden, een kernelement van het asielrelaas, waarvan in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat het in verzoekers geheugen moet zijn gegrift.

De bovenstaande vaststellingen hebben alle betrekking op de kern van het asielrelaas en maken het volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker, die overigens de beoordeling door de verwerende partij van de stukken die hij had neergelegd volstrekt ongemoeid laat zodat ze staande blijft, heeft niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met het redelijkheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel tot de conclusie is gekomen dat verzoeker er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. In die optiek zijn de motieven die betrekking hebben op het beroep van de moeder van A.(...) en de vraag hoe verzoeker aan een nieuwe simkaart was gekomen overtollig, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere conclusie.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2. Beoordeling

Verzoeker wijst op de veiligheidssituatie in Bagdad en verwijst naar verschillende bronnen volgens dewelke de situatie in Bagdad desastreus is, en het geweld gepleegd door IS en door de sjjiitische milities in het bijzonder, die voornamelijk soennitische burgers viseert, zoals hijzelf, en die in Bagdad vrij spel hebben. De verwerende partij kan dat niet ontkennen, maar minimaliseert de situatie, zo stelt verzoeker, die verder verwijst naar een aantal (web)artikels die betrekking hebben op verschillende aanslagen die werden gepleegd in Bagdad en waaruit blijkt dat er nog steeds burgerdoden vallen. De situatie in Bagdad is bijzonder onveilig en onstabiel, zo besluit verzoeker, zodat hij niet kan terugkeren zonder een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt onmiskenbaar dat verzoeker het niet eens is met de vaststelling in de bestreden beslissing dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "UNHCR Position on Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.").

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de

politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar cijfermateriaal en informatie over aanslagen die hoofdzakelijk betrekking heeft op de eerste helft van 2016, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen, temeer nu de door hem aangebrachte informatie minder actueel is dan deze die thans voorligt in de COI van 25 september 2017. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt overigens in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Ten slotte dient rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan

leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker wijst andermaal op het geweld van de sjitische militieën dat voornamelijk soennitische burgers viseert, maar toont hiermee niet aan dat zijn persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zoals hiervoor omschreven. In de mate dat hij erop wijst dat hij omwille van religieuze en of politieke redenen een verhoogd risico op vervolging loopt, kan worden volstaan met de verwijzing naar de motieven die hebben geleid tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Waar verzoeker ter terechtzitting zijn kwetsbaarheid omwille van zijn psychische situatie benadrukt, moet de Raad samen met de verwerende partij vaststellen dat de medische attesten die hij heeft voorgelegd dermate summier zijn dat er op geen enkele wijze uit kan worden afgeleid dat, zelfs aangenomen dat hij lijdt aan depressie en PTSS, verzoekers psychische gesteldheid een mate van ernst vertoont die met zich mee zou brengen dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld. Weliswaar wordt in het attest van huisarts dr. F., gesteld dat de situatie “extreem ernstig” is, maar dit vindt geen bevestiging in het attest dat werd opgesteld door de gespecialiseerde arts, psychiater dr. S., net zomin als de these van de huisarts dat bij een terugkeer van verzoeker de problemen zouden toenemen. Overigens wordt erop gewezen dat er veel vooruitgang is geboekt met een toename van zelfredzaamheid. Een verslag van de sociale dienst van het OCMW dat voornamelijk bestaat uit een beschrijving van de situatie door een vrijwilliger die zich over verzoeker ontfermt, doet daar niet anders over denken.

Aangezien verzoeker voorts, buiten de elementen die zijn niet weerhouden asielrelaas constitueren, geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het enig middel is ongegrond. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achtien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS